

Leto 5. Štev. 8. PRILOGA ZA MLADINO. 1936. aug. 8.

Marijine družbe.

Spoštujmo svoje stariše.

Pripoveduje se sledeče: Nedavno je povabila neka hčerka, ki je služila v Zagrebu pri boljši družini, svojo mater k sebi na obisk. Z velikim veseljem se je odzvala stara ženica hčerkinemu povabilu, saj že dolga tri leta ni videla svojega ljubljenega otroka. Navezala je culico, v katero je spravila najpotrebnejše, ter se podala v imenu božjem na dolgo pot. Hčerka jo je pričakovala že na kolodvoru. Ko pa je zagledala mater, s culico v roki, v priprostitih vsakdanjih čevljih in ruto na glavi, se je stresla. Kaj bo mislila moja gospa o meni, ko bo videla mojo mater v tako priprosti obleki, — toda materi se ni upala nič očitati. Vedela je, da si je sirota izposodila še to kar je imela na sebi, saj ni imela nikogar drugega več na svetu kot edino le njo, ki pa ji ni mogla dati nobene podpore, ker še je nji sami manjkalo; ves njen zaslužek je šel za obleko in druge zabave. Gospa se ni mnogo zanimala za obisk svoje sobarice. Vendar se ji je čudno zdelo, da je ni — nikdar poklicala po imenu. Pokliče jo takoj po starkinem odhodu k sebi, ter jo vpraša: Kdo je bila ta stara ženica, ki Vas je obiskala? Sobarica se je takoj zavedla in nagloma odgovorila. Moja daljna sorodnica, — milostiva. Gospa, ki je v odsotnosti svoje sobarice govorila z njeno materjo, ter od nje same izyedela, da ji je prava mati, se je zgrozila nad takim odgovorom! Vstala je naglo iz svojega sedeža, pogledala sobarici ostro v oči, in dejala: „Otrok ki zataji in se sramuje svoje matere ali očeta, ni vreden da živi! Ker vem, da je bila tista ženska, ki jo vi imenujete daljno sorodnico, Vaša lastna mati, Vas prosim, da takoj zapustite mojo hišo in to za vedno, ker nočem, da bi pod mojo streho živel otrok, ki ga je sram priznati, da je njegova mati revna. — Zatajili ste srce, ki Vas tako vroče ljubi, sramujete se

nje, ki vam je dala življenje in to samo radi tega, ker ima na sebi priprosto obleko; neozirate pa se na plemenito dušo, ki jo nosi v sebi. V mojih očeh ste propalica, ker ste storili greh, ki Vam ga ne morem odpustiti!" — —

Sestre! Ali nam ne izpričuje ta resnična dogodba, kako velika mora biti naša ljubezen do starišev. Koliko takih žalostnih primerov beremo, ali slišimo vsak dan. Potoki grenkih solz se potočijo dan za dnem iz ljubečih oči nesrečnih mater, ker jih žali in rani nezvestoba otrok. Tisto vdano, vse žrtvujoče srce trpi, ker ne sprejema v zadostni in zasluženi meri plačila za svojo brezmejno, vse žrtvujočo ljubezen. Otroci, ki ne vedo ceniti dobrot, ki jih sprejemajo od svojih starišev, niso vredni, — da žive. Ali ni beseda: mati, ena izmed najlepših in najslajših besed, ki so jo kdaj izpregovorila človeška usta? — in oče, rednik otrok? On ki se trudi dan in noč za srečo svojih otrok, on ki nam mora biti, kakor draga mati — najmilejši, najde čestokrat na stara leta, ko je potreben miru in počitka, v kakem kotičku svoj prostor. Namesto ljubezni in spoštovanja sprejema nešteto žaljivih besed, ki so za očetovo ljubeče srce gotovo najhujša rana! Koliko pa je mater, ki žive v samotni in v revčini zapuščene in pozabljene od svojih otrok. Svoje zdravje in vse svoje moči so žrtvovale za deco in vendar v svojih onemoglih letih nimajo niti eno od njih, ki bi jim bilo v tolažbo in oporo. Sestre! Sveto pismo govori: „Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji!“ Veliko je ljubezni na svetu, a največja in najmočnejša je ljubezen materina, ker ta živi večno. Tudi preko groba nas spremlja, kakor angelj varuh, ter nas čuva pred marsikatero zablodo. Zato drage moje, ljubimo svoje stariše, bodimo njih dobri in ljubeči otroci, ker prišel bo čas, ko si bomo zaman želele slišati vsaj eno ljubečo besedo iz materinih ust, ki bi nam naj bila opora skozi to življenje. Vedi sestra, da je mati le ena in ni je bogastva in ne ljubezni, ki bi odtehtala samo eno njeno ljubečo besedo — njen mili smehljaj. Spoštujmo in ljubimo svoje stariše, če hočemo biti časno in večno srečne!

NOVOMAŠNIKU V POZDRAV!

(Lebar Marija, Lipovci, je z tov pesmicov pozdravila č g. Škafar Ivana, novomešnika z Bratonec, ki so goreči podpornik M. Lista, posebno pri mislj. poročilaj.)

Novomašnik Ti presrčni,
skala sreče Te objema,
duhovniškega stana
zdaj venec Te opleta.

Življenje svoje Bogu si posvetil,
za današnji dan si mnogo žrtvoval,
ko si v solz dolini pred oltarjem stal,
daritev najsvetejšo: sveto mašo bral.

Še ptičke so zažvrgolele,
ko je večni Jezus prišel v Tvoje roke,
duše zbrane zvesto so molile,
ki so danes dane Tebi za ovčice.

Marija Mati naj tudi spremlja
to rožno, s trnjem prepleteno tir,
da z brati spojni se beseda:
„Ena čreda, en pastir!“

In sveta vsa svestva, obhajila,
ki po Tvojih rokah bodo se delila,
naj dajo, da žetev mnogo sada obrodi,
po smrti pa pastirja, čredo
naj Jezus cvetko sredi ra'ja zasadi!

Pozdrav, ki ga je poslal prijateo, bogoslovec
z kapucinskoga reda, g. Kozar Alojziji novo-
mešniki, za njegovo prvo sveto mešo.

Prečastitemu g. novomašniku v spomin!

Pozdravljen novomašnik bod,
ki te postavil je Gospod,
da milosti ljudem deliš,
učiš in jih krepíš.

Prelepa tvoja služba je,
ki vzviša te nad anđele;
saj nam deli se ljubi Bog
iz tvojih svetih rok.

Beseda tvoja raj odpre,
po njej na zemljo Jezus gre,
med nami biva on, naš Bog,
ki varje nas nadlog.

Spomini hitite nazaj, tja na skrajni konec sončne Goričke, tja v tisto tiho vas Martinje. Tja pohitite, kjer zdaj vse živo je, kjer vse pripravlja se. Pomudite se nekoliko tamkaj, kamor sem nekdaž zahajal poslušat melodijo vaških igralcev, in kjer zdaj hiša preč. g. novomašnika svoje zlate sanje sniva. Tamkaj se za trenutek ustavite, kjer „Veselja dom“ stoji pripravljeni. O trikrat srečna hiša ti in sončna vas Martinje mi, se li zavedaš ti, da iz tebe novomašnik gre, ki blagoslavlja te! Da, preživljaš zlate dni življenja, ko prvič v zgodovini pozdravljaš novomašnika. In Ti preč. g. novomašnik, čeprav v resnici ne morem uživati Tvoje novomašniške lepote, mi vendar dovoliš, da se vsaj v duhu pomudim pri Tebi.

Da, danes sem s Teboj. V duhu Te spremljam od trenutka, ko se poslavljaš od svoje rojstne hiše, ko greš v procesiji k Sv. Ani, vidim množico, ki se zgrinja okrog cerkvice in vse vse do poznega večerā imam kakor na dlani. V duhu gledam številne mašnike, ki se obračajo okrog Tebe in Tebe samega v mašniških oblačilih! Slišim Tvojo „Glorio“, Tvoj sonorni glas v prefaciji, vse to me napaja z nebeško sladkostjo. In zdi se mi, da je danes druga cvetna nedelja. Takrat je šel Jezus slavljen v Jeruzalem. Ti pa častiti Lojze, — drugi Kristus — greš danes slavljen pred oltar. Med zelenjem in cvetjem Te vidim, kako se pomikaš proti svojemu cilju — oltarju! Spremljan od svojih dragih, ožjih in daljnih sorodnikov, bližnjih in daljnih prijateljev ter drugih ljudi, ki se s Tabo vesele. Pa ne samo ti, tudi znanci Tvoji, bodisi da so doma ali v tujini, se Te danes vesele. K tem se pridružujem tudi jaz, Tvoj nepozabni prijatelj, ki Ti čestitam k najlepšemu dnevu Tvojega življenja in Ti iz dna duše kličem: Pozdravljeni!

Preč. g. novomašnik! Stopil boš k božjemu oltarju, k Bogu, ki razveseljuje Tvojo mladost. Da, razveselil Te bo v najvišji meri, zakaj tako srečen še nikoli nisi bil in Bog ve, da li boš še kedaj, kajti nova sveta maša je samo enkrat. Odslej naprej si duhovnik na veke. „Tu es Sacerdos in aeternum!“ Zato pa:

Novomašnik Tvojo pot,
blagoslavlja naj Gospod!

V svojem življenju boš opravljal predvsem trojno službo: Učitelj boš, sodnik in duhovnik. S prižnice boš učil, v spovednici sodil, na oltarju pa žrtvoval. Kajti Bog je vedno želel, da ga častimo z žrtvami. Že od nekdaj se je dvigal duh žrtve pred božji prestol. S Kristusovim prihodom pa je postalo to delo vzvišeno duhovniško delo. Zato vzemi tudi Ti kadilo in prižgi, naj se dviga prijetni vonj v nebeške višave, da bo Tvoja in naša molitev prijetna Bogu Vsemogočnemu.

S škofovim maziljenjem je postalo Tvoje telo sveta posoda. Tvoje roke, noge, usta, oči, ušesa, vsa duša in vse — vse je „Sanctum Domino“, „posvečeno Gospodu“. Roke Tvoje se bodo odslej naprej sklepale k oltarju božjemu, da prikažejo

Deveti novomešnik iz Slovenske Krajine: g. Bojnec Engelbert iz reda kapucinskoga. Rojen leta 1911. januara 4. v Strehovcih, bogojska fara. Prvo sveto mešo služi v Bogojini septembra 6.

vsakdanjo žrtev. Hodile bodo k bolnikom po gorah in dolinah, po mrazu in vročini in to vse zaradi ljubezni do rešenja duš. Tvoja usta bodo oznanjevala blagovest miru. Nosile bodo balzam utehe. Sveta so Ti usta, ker bodo izgovarjale besede, ki jih nihče drugi ne sme izgovarjati. Ta usta bodo neprestano razsvetljevale zemljo in približevale nebo s čudežno močjo, ki jim je dana od zgoraj. Svete so oči, ki bodo gledale krasno lepoto hostije pri sv. maši. Sveta so ušesa, ki bodo poslušala grehe, skrbi in brige človeštva in usta miru jim bodo dajale utehe. In Tvoja duša je sveta. Sveti duh jo je zaznamoval z neizbrisnim znamenjem mašništva. Zato preč. g. novomašnik, ko

cvetočega lica, cvetočih še let, namerjaš prve korake med svet, Ti še posebej veljajo Kristusove besede: „Pojdite in učite!“ Da, pojdi tudi Ti z veseljem v življenje, dasi bo včasih težak Gospodov jarem, ali še večkrat pa Ti bo sladak, kakor je rekel sam Kristus.

Kelih življenja, dragi brat,
izpil boš kmalu prvičkrat;
Ta kelih darovan Bogu
bo delež tvojega stanu.

Zato želim, da bi bila pot Ti posejana s cveticami,
da nebo nalilo bi v življenja kelih ti sladkosti,
naj vanj ne natočilo bi ni ene kapljice bridkosti!

To vošči srčno Ti ta dan,
prijatelj Tvoj iskreno vdan!
Zato ne pozabi na mené,
ki mi Lavrenolj je imé!

(Pripomba. Krasen pozdrav je poslan za objavo v Novinah za 26. julij. Prišlo pa prepozno. Zato so ga vrednik te den odnesli v Martinje i ga g. novomešniki izročili, ki so ga genljivo prečteli. Vr.)

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne duše.

III. Molitev.

3. Včasí se ti tak zdi, kak da bi bio kakši steber brez življenja, ali posvečnjek v cerkvi. Pomisli pa, ka tudi stebri so za kras v palačaj vladarov, i ka oltare kinčijo posvečnjeki, zato pa niti nesi brez haska. Že to je velika dika i posebna sreča za stvorenje, če se sme pred svojim Stvoritelom prikazati.

„Zatoga volo se tožiš, piše sv. Frančišek Saleški, ka v molitvi nikaj vrednoga neopravljaš. Po pravici ka pa sčes opraviti? Mogoče več sčes napraviti, kak da svojo ničevost i nevolu pred Boga postaviš? Najmočnejša prošnja beračov je, če svoje rane i nevole pred naše oči postavijo. Nego včasí — praviš tožeč — niti toga ne včinim. Si samo tenja ali soha brez življenja. Jaz ti pa velim, ka to tudi ne malenkost. Podobe v palači vladarov i kralov nemajo drugoga namena, kak naj se vladari dopadnejo. Zadovolji se zato s tem, ka si steber pred Bogom. On že ožive te steber, če de se njemi vidilo.“

Na nekom drugom mesti piše sv. Frančišek: „Če mi poleg toga, ka znamo, ka je Bog navzoči, ešče čitimo, da smo boži i da je on naš jedini i največši kinč, smo dužni velike zahvalnosti za to dobroto. Če bi znala edna podoba, štero v votlino dvorane postavimo, gučati na eto pitanje: zakaj stojiš tū? bi gotovo odgovorila etak: Ar me je podobar, moj mešter sem postav. — Zakaj se pa ne gibleš? — Ar on sčes, naj nepremično tū stojim. — V kakši namen si ti? Ka za haska napraviš, ka tū stojiš? — Ne stojim tū za svojo volo, nego naj služim svojemi meštri i njegovo volo spunim. — Ve ga pa niti nevidiš? — Istina, bi odgovorila, on pa me vidi i se veseli tomí, ka jaz tū stojim, kama me je postav. — Pa nebi bila rada, če bi se mogla gibati i pred njega iti? Ne, pa znova pravim ne, samo če bi mi on zapovedao. — Pa nemaš nikše žele? — Nenam, ar tū stojim, kama me je mešter postav, i jedino veselje mi je, naj se njemi dopadnem. — Lübleni moj Bog! kak dobra je molitev i kak popolno hodimo v navzočnosti božoj, če samo njegovo volo i njegovo dopadenje iščemo! Tak mislim, da je Magdalena tudi takša v votlini stoječa podoba bila, kda je sedeč pri nogaj Gospodovih poslušala njegove reči brez toga, ka bi ona samo edno reč spregovorila, ali ka bi se samo genola ali ga poglednola. Kak dugo je gučao, ga je pobožno poslušala, gda je pretrgao guč, nega poslušala, nego tam je ostanola.“

Pisma.

Dragi Theofil! Že je preteklo precí časa, da ne sam ti pisao. Znaš, mi stari lüdje smo kak rožica pozno v jesen, hitro nas kaj pokosi. Kaj malo kumramo, pá se vöskopamo i tak dale vlečemo jarem Gospodov, ki kem duže nas ma vprežene, tem več setve i žetve nam spravi za večno življenje. Nikdar nebi mislo, da bom tak dugo živo na zemli. Nikdar nebi mislo, ka preživem svojo mladost v Gospodovoj službi. Pa zgodila se je njegova vola, ne pa se vresničila moja bojazen i moja vroča žela, da bi rad prišo že h Gospodi, komi sem služo do sive starosti. Spoznam, da nega popolnejšega nikaj na sveti, kak spuniti njegovo sveto volo. Ne sijajne predge, ne krasne pisarije, ne sadov puno javno delovanje, ne pridobitev lüstva tisto, ka človeka podigne do popolnoga zadovolstva pri Bogi i njemi takrekoč nastežaj odpira Gospodovo Srce i njegovo večno kralstvo, nego samo i jedino, če je iskao vu vsem spuniti božo volo. Ta borba: spuniti božo volo vu vsem, je največša jakost, ki služí največšo plačo, je zaloga mirü, ki ga svet nemore dati i tüdi vzeti ne.

Dragi Theofil! Nikdar nikaj ne opravljaj, ka prle ne bi poklekno pred tabernakl i proso Jezusa, naj te presveti, ka žele od tebe. Povej njemi, ka si ti njegov namestnik i nesmeš delati drügo, kak samo ka ti on zapove. Ne samo v svetih rečeh, ki se tičejo vodstva düš, tüdi v drüghih rečej naj te vodi on, ar on je Gospod vsega, on i jedino on ma pravico ravnati s tebov i z tvojimi rečmi. Če boš se toga držao, Theofil, prihraniš si dosta težkih vür, štere bi prišle na tebe, če bi se ravnao po svojoj voli. Kajti nesmeš pozabiti, da niti najsvetejše delo nevgaia njemi, če je opravlaš po svojoj voli, ne pa zato, ka je on žele, ne zato ka bi njega odičo. Če boš se tak ravnao, te nikaj ne bo brigala sodba i mogoče obsodba sveta, mogoče celo tistih, ki si je rad meo, za štere si se popolnoma žrtvüvao, zato, ka zavest, ka si delao po namenih svojega Gospoda, ti v sladkost obrne vso bridkost, ki ti jo drügi povzročijo i boš meo v tom križi več tolažbe kak tvoji nasprotniki v vseh svojih zmagovitih uspehaj i sijajnih delaj.

Gda vležem v grob, ne vem. Gda šče moj Gospod, te ščem i tam ščem i tak ščem, kak on šče. Edno ga samo prosim, naj ležem iz lübezni do njega. To sem ga v celom življenji proso i to ga bom proso, dokeč bom živo. Če mi naznani, kda bo to, naj bo njegova sveta vola i njegova tolažba. Če mi ne naznani, nego naglo pride, naj bo njegova sveta vola. Ve znam, ka če naglo pride, ravnotak pride z lübečim srcom, kak če se dugo müdi i mi da čas na veliko pripravo. Vsikdar naj bo, kak on žele.

Kak de ti kaj šlo, dragi Theofil, na novom mesti, kam si predjani, mi sporoči i ti dam znova odgovor, kak sem ti doz-daj davao. Naj naj veže vkup Srce Jezusovo, ki je za vse du-hovnike, so stari ali mladi, jedini cio i jedino veselje i jedina pomoč pri rešavanji duš. V tom Srci te pozdravla

tvoj Mariofil.

Pismo preč. g. Kerec Jožefa, misijonarja.

Gojencem Zavoda Martinišče — Murska Sobota.

J. M. J.

Predragi Gojenci!

Z velikim veseljem sem prejel vaše vrstice in sem vam zelo hvaležen na blagem spominu. Dobro delo ste storili, da ste se spomnili misijonarja na fronti v boju za Kristusov križ. Vračam vam vaš blagi spomin z spominom med sveto daritvijo, in pro-sim božjega Zveličarja, naj tudi vam podari milost misijonskega poklica, da boste enkrat z nami širili njegov evangelij med po-gani. Zelo me veseli, da vas je letos tako lepo število v Marti-nišču in da ste vsi dobri Marijini otroci. Dragi fanti, ostanite taki, pa boste srečni v vašem življenju. Kako me je tudi razve-selilo pisemce od nekaterih iz med vas, ki so mi izrazili željo, da in oni čutijo v sebi misijonski poklic in želijo priti za nami na Kitajsko. Le strajno in pridno študirajte in bodite dobri Ma-rijini otroci in take svete želje se vam bodo gotovo izpolnile. Tako so zvišene in svete, da ji Bog more blagosloviti in k sreč-nemu dopolnilu pripeljati. Kako srečni pa bodete še potem, ko boste lahko v popolni meri izvrševali sveto apostolsko delo za zveličanje tolikih poganskih duš: „Oh, kako lepe in srečne so noge onih, ki oznanjajo mir in ljubezen . . .“, in kdo razen mi-sijonarjev lahko najlepše in zvestejše izpolnjuje tako nalogo? Naj vam! Bog da tak poklic, da boste lahko ž Njim soodrešitelji mnogih, ki Ga še ne poznajo.

Jaz se že 8 mesecev nahajam na 225 metrov visoki Yun-nanski planoti in delujem v tem še divjem kraju med tremi raz-ličnimi plemeni: Kitajci, Loloci in Meaoci. V stik sem prišel tudi že z večimi Tibetanskimi trgovci, ki pogosto s svojimi karava-nami prihajajo v Yunnanfu, izmenjavat blago. Oni prenašajo sem svoje kožuvinaste pridelke in tepihe, tukaj si pa poskrbijo raz-nih evropskih in kitajskih pridelkov zanje. To so vam moški močne postave in velike korajže, bolj divje narave kakor naši Yunnanski Lolo. Z menoj so bili zelo prijazni in smo si mnogo kaj pogovarjali o moji kupčiji za nebesa, in zelo dosti o šolah; posebno o strokovnih šolah, ki bi njim zelo bile koristne, da bi si njih sinovje z tako izobrazbo lahko mnogo doma pridelali takih predmetov, ki si jih sedaj s tako težavo in nevarnostjo morajo od daleč prinašati. Izvrstni trgovci so to, še bolj zviti kakor Judje in Kamovi potonci. Jaz sem njim obljubil, da ko

mi dospejo iz domovine na pomoč novi sobratje in ko bomo že dobro organizirali naše misijonsko podjetje tukaj v Yunnanfu, bom jaz enkrat z njimi jahal in se „na lastne oči“ prepričal, kje in kaj bi se dalo tudi narediti za njih mladino. Pravijo, da s konjem lahko pride poldrugi mesec do Ta Čin Lu, od tam pa bi en mesec tudi lahko dospeli na Tibet, ako ne bi zapadel prevelik sneg, ki bi onemogočal konjem prehod čez visoke prelaze. Ako bo božja volja, jaz upam pripraviti mnogo misijonskega polja za vas, in do tečas ko vi prištudirate do duhovniškega stanu, bo že vse pripravljeno, tako, da boste lahko vršili imenitno apostolsko delo med tukajšnjimi narodi. Dragi fantje, ne predstavljajte si našega visokega Yunnana, kakor je druga Kitajska v severnem, vshodnem in južnem kraju. Kitajska sama je večja kakor Evropa in zato Yunnan, Kweču in Sečwan ter Činghai in Tibet so še divji in necivilirani kraji, kjer je naše delo zelo podobno apostolom prvih časov kristjanstva. Tudi sredstva in potovanja so popolnoma podobna starodavnim časom, največ peš ali pa na konjskem hrbtu. Pokrajine so pa tako velike in razdaljene, da potovanja trajajo nekatera par tednov, druga zopet par mesecev, in nam je zato tudi potrebno prave apostolske požrtovvalnosti in potrpežljivosti ter se na teh potovanjih sprijazniti z mnogimi neugodnosti in tudi z različne vrste golaznijo, ki jih je med temi prebivalci vse polno.

Do ta čas, ko pa vi za nami pridete, bomo že imeli lepo po evropsko izobraženo godbo na pihala. Takrat bomo že znali svirati angelsko lepe viže in vas tako razveseliti, da se vam bo zdelo, kakor da bi v nebesa dospeli. Kakšno cesto bomo tudi do ta čas zgradili, da vas lahko z autom popeljemo na daljše izlete. Ko bode pa vi tukaj, takrat se bo vsestranska kultura tako razširila, da bo Yunnan podoben Prekmurju s svojimi blatnimi cestami in lepimi vinogradi in sadovnjaki. Fanti, pogum in na veselo svidenje.

Za danes naj zadostuje. Ko mi bode kaj zopet pisali, se vam bom zopet tudi jaz oglasil in vam takrat že znal kaj več povedati. Lepo pozdravljam Klanjščeka Joška iz Cankove in mu želim srečno pot na Kitajsko in na Tibet. Istotako Reharja pričakujem za naše Loloce in Meaoce. Vse vas prav lepo prisrčno in po misijonsko pozdravljam. Zbogom — zbogom, draga dečica in pridni bodite in radi molite za vam zvesto vdanega salezijanskega misijonarja

Joška Kereca.

